

Kapitola jedna

Sophie sa pretlačila davom zhromaždeným na dvore Turlinghamskej akadémie a postavila sa na špičky, aby videla cez kohosi plece. Na dvore už stáli všetci žiaci, reportéri aj návštevníci a zvedavo vyčkávali, kedy už tá veľká udalosť začne. Dnes mali učitelia Turlinghamskej akadémie vyhrabať časovú schránku zakopanú vtedy, keď školu postavili. Sophie sa nevedela dočkať, čo v nej nájdu – mala už tristo rokov!

Riaditeľ chlapčenskej časti školy, pán Pearce, a učiteľ dejepisu, pán McGowan, kopali za nižším ohradením. V tvári z toho boli celí červení a fučali ako lokomotívy.

Sophie začula hlas svojej mamy a keď natiahla krk, videla, že sa rozpráva s reportérkou z miestnej televízie. „O schránke sme sa dozvedeli, keď sme zbierali informá-

cie na knihu o histórii akadémie,“ povedala. „Naša škola sa môže pochváliť skutočne výnimočnou knižnicou...“

Vtom Sophie ktosi chytil za plece. „Ahoj, Sophie!“ pozdravila ju Katy, ktorá sa držala za ruky s Callumom. „Výnimočná teda naozaj je, však?“ dodala a zelené oči jej šibalsky zažiarili.

Sophie sa uškrnula. V školskej knižnici s Katy zažili nevídané dobrodružstvá. Sophina mama možno bola riaditeľka, ale dokonca aj ona sa skutočné tajomstvo o Turlinghamskej akadémii dozvedela len pred niekoľkými týždňami. Nešlo len o tú schránku: pod knižnicou bola ďalšia, čarovná knižnica plná knižiek s kúzлами a nečakaných nástrah!

Sophie svojich priateľov objala na privítanie, potom odstúpila, naklonila hlavu nabok a zahľadela sa na nich. „Viem, že je zima, ale to sa na seba naozaj musíte tak lepíť?“ doberala si ich.

Katy s Callumom očerveneli ako paradajky, ale nepustili sa. Sophie bola rada, že sa nakoniec predsa len dali dokopy.

„Je chladno,“ posťažoval sa Callum. Potom sa naklonil k Sophie a zašepkal: „Počuj, Sophie, nemohla by si niečo urobiť s počasím?“

Sophie sa síce triasla od zimy, ale rozosmialo ju to. Počula, ako do útesu, na ktorom stál maják, nará-

žajú vlny a okolo uší jej dul silný vietor. Pozrela hore k majáku – na miestnosť, v ktorej sa nachádzal majákový lampáš. Práve tam len pred niekoľkými mesiacmi prvýkrát čarovala.

„Poriadne rýchlo si si zvykol na to, že som čarodejnica,“ pošepla mu. Callum bol jej najlepší a najstarší kamarát a bolo naozaj strašné pred ním jej čarodejnú schopnosť zatajovať. Stále to mnohým ľuďom nemohla povedať – na love bolo priveľa lovcov, ktorí snorili práve po takých, ako je ona, aby ich odčarovali alebo aj zabili. Ale Callum by ju nikdy nezradil a nevydal lovcovi.

Pravdaže, všetci lovci nie sú zlí. Usmiala sa na Katy. Jedna lovkynia je vlastne moja najlepšia kamarátka!

„Daj mi tvoje rukavice,“ požiadala Calluma. Zobrala si ich od neho a počúvala ich navzájom v rukách, na ktorých mala natiiahnuté vlastné rukavice. „Zem, voda, vzduch a oheň,“ zašepkala. „Mocné sily zeme, nech je v týchto rukaviciach dvakrát, trikrát, ehm... štyrikrát tak teplo!“

Prsteň v tvare polmesiaca, ktorý mala nastoknutý na prste, sa jej spod rukavice rozžiaril. Potom Callumovi rukavice vrátila.

„Fíha, tie priam horia! Vďaka, Sophie.“ Natiahol si ich na ruky a potom zase rýchlo chytil Katy za ruku. „Ale radšej sa aj tak budeme držať, pre istotu,“ zamumlal.

Sophie sa zasmiala. Čary lásku nikdy nenahradia!

„Decká!“ ozval sa odrazu davom hlas s americkým prízvukom. Sophie si hneď všimla vysmiatu Erin, ktorá za ruku ťahala svojho frajera Marka. V päťách im kráčala Kaz so svojím chalanom Oliverom a za nimi ešte Lauren a Joanna.

„Nie je to vzrušujúce?!“ hopsala Erin nadšene, až jej pritom poskakoval dlhý, plavý vrkoč. „Tristoročná vec! Veď tá schránka je pomaly staršia ako Spojené štáty americké! Teda, aspoň sa mi zdá.“ Zachmúrila sa a začala rátať na prstoch.

„Veru, kto by to bol tušil, že pán McGowan nakoniec vyskúma aj niečo zaujímavé?“ pritakala Kaz.

„Už sa neviem dočkať, keď sa ukáže, čo je v nej,“ pošúchala si drobná Lauren pehavý noštek, celý zružovený od zimy. „Možno to bude niečo s miliónovou hodnotou.“

Erin sa rozžiarili oči. „Zlaté náramky... náhrdelníky... prstene... čo môže byť lepšie?“

„Že čo? No predsa výročný večierok!“ zvolala Kaz a všetci s ňou nadšene súhlasili. „Už ti o ňom mama niečo prezradila, Sophie?“

Sophie prikývla. „Bude veľkolepý! Počas neho sa má odhaliť obsah schránky. A chystá sa aj školský koncert, na ktorom sa bude každý podieľať.“

„Paráda!“ zatlieskala Joanna. „Cvičila som na husliach.“

„A budú pozvaní aj rodičia a ľudia z dediny,“ pokračovala Sophie.

„Čo keby sme dali dokopy nejakú kapelu?“ navrhol Oliver. „Myslíte, že by sme to zvládli?“ spravil sa akože hrá na gitare a Kaz sa k nemu pridala.

Sophie otvorila ústa a už-už chcela povedať, že by to asi šlo, keď vtom čosi hlasno zarinčalo a pán Pearce zvolal: „Na niečo som narazil! Tuším, že sme tú schránku našli!“

Davom sa rozľahol vzrušený mrmot a všetci sa náhli dopredu. V tom zmatku do Sophie niekto vrazil a zapotácala sa. Ktosi ju chytil za ruku a zachránil ju pred pádom.

„Vďaka!“ zalapala po dychu. Nabrala rovnováhu a otočila sa, aby zistila, kto ju zachytil. „Bola by som padla rovno na nos, nebyť...“ Zmĺkla, pretože hľadela do známej tváre – za ruku ju držal Ashton Gibson, Katin brat.

„Nič sa ti nestalo?“ opýtal sa.

Sophie chvíľu nevedela, čo povedať, a nielen pre jeho nádherné, tmavozelené oči. Stretli sa prvýkrát odvtedy, čo ju pozval na rande a ona ho odmietla.

Hanblivo sa naňho usmiala. „Nie, som v poriadku. Ďakujem.“

Pustil jej ruku a ustúpil. Na tvári sa mu zračilo sklamanie, keď povedal: „Prepáč, nechcel som sa ťa... Už pôjdem. Viem, že ma nemáš rada.“

Keď sa zvrtol, prišlo ho Sophie ľúto – teda aspoň si myslela, že to, čo cíti, je ľútosť. Keď išlo o Ashtona, niekedy mala s pocitmi problém. On bol lovec a ona čarodajnica. Spočiatku, keď nastúpil do školy, bol k nej odporný... ale povedal, že by sa chcel zmeniť.

„Počkaj,“ vyhrkla. Natiahla ruku a chytila ho. „Nechod. Môžeme byť priatelia, ak chceš.“

Otočil sa. „Veľmi rád.“

Keď odišiel, Sophie v rukách skrčila rukavice. Bol taký smutný, až mala sto chutí sa za ním rozbehnúť a objasť ho. Možno mu krivdila...

Ale nie. Nemohla mu predsa odpustiť to, ako sa správal k nej a ku Katy.

Ponáhľala sa za priateľmi a dostihla ich na okraji jamy.

„Ustúpte, deti,“ nakázal im pán Pearce. Spolu s pánom McGowanom sa silou-mocou snažili čosi vytiahnuť zo zeme. Netrvalo dlho a vybrali železnú skrinku zaistenú pevnou prackou, ktorá sa jagala v zimnom svetle.

Všetci okolo Sophie zalapali po dychu.

Pán McGowan zdvihol skrinku nad hlavu, aby ju

všetci videli. Tvár mal celú červenú a spotenú, ale žiaril šťastím. „Dámy a páni, žiaci a žiačky Turlinghamskej akadémie! Toto je časová schránka z roku 1713, ktorú sem dal zakopať prvý riaditeľ tejto školy.“ Položil skrinku na zem. „Zažívame historický okamih, vrátíme sa späť v čase a podáme si ruky s našimi predchodcami. Kto by to bol tušil, že v dávnom 18. storočí, keď ako všetci vieme prekvitalo osvietenstvo, nielen v Európe, ale aj...“

„No tak ju už otvorte!“ zvolala Erin.

Sophie sa zachichotala, ba dokonca aj niektorí učitelia sa usmiali.

„Máš pravdu, Erin, teraz nie je čas na naše prázdne reči o dejinách, teraz by mali dejiny prehovoriť samy!“

Pokúsil sa otvoriť kovovú pracku, ale ani sa nepohla.

„Ach jaj... tuším sa zasekla. Niet divu, veď bola roky rokúce pod zemou.“ Uchopil skrinku pevnejšie a znova poľahal za pracku. Sophie s ostatnými sledovali, ako s ňou zápasí.

„Mám ti pomôcť?“ vystúpil dopredu pán Pearce. „S týmto kolíkom by to malo ísť lepšie...“

Učitelia sa s ňou trápili a obom sa im pomaly vytrácali úsmevy z tváří. Dav stíchol a slnko akoby zašlo za oblak.

„Prečo sa to nedá otvoriť?“ zamumlala Lauren.

„Prečo tu ča-kááme...?“ zanôtila si Kaz potichu. Sophie sa zachichotala.

Dopredu predstavila Sophina mama, rozpačito sa usmievala a snažila sa upokojiť prítomných: „Mrzí ma, že sa to takto nahaľuje, určite sa skrinku čoskoro podarí otvoriť.“

„Počkajte, skúsím to ja!“ Zjavila sa zrazu pani Freemanová, učiteľka a správkyňa dievčenskej časti internátu, a zahnela sa čepelou svojho rýľa rovno na pracku skrinky.

„Preboha, to nie! Veď je to vzácny artefakt!“ pán McGowan sa načiahol pred seba, ale zastaviť ju už nestihol. Rýľ padol na pracku. Sophie zvrátila tvár a čakala, že sa pracka odlomí, namiesto toho sa však ozvalo len zarinčanie a rýľ odskočil.

Sophie pozrela na skrinku. Nebol na nej ani škrabanec.

„Fíha! Tá vec je nezničiteľná,“ povedala Erin v úžase.

„Tak to je poriadne nanič,“ zakvílila Kaz a všetci naokolo s ňou súhlasili.

„Načo je nám dobrá časová schránka, ktorá sa nedá otvoriť?“ opýtala sa Lauren.

Callum sa zamračil a otvoril ústa, že na to niečo povie, ale potom akoby si to rozmyslel.

„Ospravedlňujem sa,“ ozvala sa Sophina mama celá zmätená. „Zdá sa, že schránku len tak neotvoríme, ale nebojte sa, budeme sa o to pokúšať aj naďalej a jej obsah vystavíme počas výročného večierka.“

Prítomní zo slušnosti zatlieskali, ale Sophie aj tak stále počula sklamané šomranie. Dav sa začal pomaly rozchádzať, návštevníci sa pobrali k veľkej železnej bráne a žiaci zase späť do školy, ktorá sa nad nimi týčila ako veľký sivý útes plný vežičiek, špičiek, štítov a čajok, čo im vo vetre poletovali nad hlavami.

Sophie zostala len s Katy a Callumom.

„Nuž, tak tomuto sa hovorí malé sklamanie,“ pokrčila plecami a čakala, že s ňou jej priatelia budú súhlasiť. Lenže tí jej neprikývli. Obaja sa tvárili navlas rovnako – mračili sa a hrýzli si peru.

„Čo je?“ opýtala sa.

Callum s Katy pozreli najskôr na seba a potom na ňu.

„Nezdá sa ti čudné,“ ozval sa Callum, „že železná skrinka, ktorá bola tristo rokov zakopaná v zemi, nie je ani zamak hrdzavá?“

Sophie sa nad tým chvíľu zamyslela. „Máš pravdu,“ prisvedčila. „Veď nebola chránená ani žiadnym plastovým obalom alebo niečím podobným. Je to čudné!“

„Ani ten rýľ ju vôbec nepoškodil.“ Katy pozrela cez

dvor na školu. Sophie sa otočila a nasledovala jej pohľad. Učitelia kráčali do školy a pán McGowan niesol skrinku v náručí ako milované nemluvička. Lenže Katy nehladela na učiteľov. Pozerala na Ashtona, ktorý stál v tieni majáka. Brat so sestrou si vymenili veľavýznamné pohľady, potom Ashton prikývol, otočil sa a vybral sa za učiteľmi do budovy školy.

Sophie tak urputne premýšľala, čo to má všetko znamenať, až sa jej z toho rozbúchalo srdce.

„Myslím, že viem, prečo časovú schránku nedokázali otvoriť,“ priznala Katy.

„Prečo?“ chcela vedieť Sophie. Veď čo už len Katy mohla vedieť o skrinke, ktorá bola tristo rokov pod zemou?

„Čosi mi našepkáva,“ preriekla Katy, „že v tej časovej schránke sú ukryté čary.“